

ANA-AURELIA PÎNTEA

Prin lianele inimii

 CÎȘMIGIU
books

Prefață

Când râul versurilor de iubire nu se mai oprește...

A fost odată ca niciodată... A fost o muză care a deschis izvorul cu versuri de dragoste și a uitat să-l mai închidă... Și versurile tot curgeau și se rostogoleau peste cascadele de pe „Muntele iubirii”, mai apoi la vale, străbăteau șesurile împovărate de dor, iar undeva departe erau sorbite de un tânăr îndrăgostit imaginar, ireal, dar totuși... existent...

Aceasta nu este o filă de poveste... Această muză chiar există și aleargă pe potecile scrisului, iar din când în când lasă în urmă, destul de des, câte un volum de versuri pentru alintarea durerii inimilor îndrăgostite. Nu este altcineva din altă lume, ... este poeta inimilor **Ana Aurelia Pîntea...**

În mai puțin de trei ani (poeta debutând sub pseudonimul de *Auraș Soare* cu care își semnează și acum din când în când poeziile...), a scris nu mai puțin de șapte volume de poezii: **„Trăind, Iubind, prin poezie”** – (pseudonim *Auraș Soare*), Editura George Coșbuc, Bistrița, 2023; **„Poveștile bunicii pentru**

Markus și Alice” – (ediție bilingvă română-germană), Editura Cartea ta, Oradea, 2023; *„Sunt vers... și iubire”* – Editura PIM, Iași, 2024; *„Picuri de lumină”* – Editura PIM, Iași, 2024; *„Aripi de înger”* – Editura PIM, Iași, 2024; *„Anotimpuri de iubire”* - Editura PIM, Iași, 2025 și *„Cuvinte care îndrăgostesc”* - Editura Scriitorilor Europeni, 2025.

Versurile Anei Aurelia Pîntea curg lin, parcă dintr-o lume făcută numai din dragoste și din patima iubirii. Fiecare vers conține un mesaj care te înfioară, te face să retrăiești sentimentele de altădată și să înveți să prețuiești cel mai valoros sens al vieții – iubirea.

Cu o putere de creație greu de descris, Ana Aurelia Pîntea nu lasă să treacă o zi fără să ne încânte cu o nouă poezie, uneori chiar cu două. Noul volum de versuri *„Prin lianele inimii”*, aflat aproape de lumina tiparului, merge pe aceeași notă a eliberării din lanțuri a sentimentelor de dragoste și iubire.

Cele mai multe poezii sunt adevărate imnuri închinată acestei nobile trăiri – iubirea... și cadrul expunerii îmbracă forme de basm: *„Coroana ta-ți primesc, să-ți fiu regină / cu jurăminți și vise-n aur scrise, / sub ochii tăi iubirea mi-e deplină, / când mă atingi sub stelele aprinse / ... / Mi-e sufletul palat cu porți deschise, / iar pașii tăi pe marmură răsună, / când iubirea valsează printre vise / ca o taină de foc sub blânda lună.” (Regina inimii tale)*, sau: *„În tine-mi încolțește primăvara / când alții poartă încă frig pe*

buze / și-n ochii tăi cu frunze nevăzute / se zbate dorul,
gol, ca vântul vara. / ... / Rămâi cu mine-n fiecare clipă, /
o, rană dulce, verde și plăcută! / cu inima-ți ce sufletu-mi
sărută, / iar ochii tăi – o veșnică aripă. **(Frunze
nevăzute).**

Oare, unde găsim cea mai pură și nealterată formă
de exprimare a iubirii decât în universul nostru primar,
cel al melosului popular? Ana Aurelia Pîntea are
nenumerate poezii în care își înșiră povestea de
dragoste pe motivele versului popular, dobândind, dacă
mai era nevoie de o nuanță de muzicalitate în plus: „*La
fântâna cu iubire / mor de sete și de dor, / dacă iubitul nu
vine, / n-am cui cere ajutor. // La fântâna cu
speranțe / arunc un bănuț sau doi, / din petale-adun
nuanțe / să îmi scriu ursite noi.*” **(La fântâna cu iubire).**

Descrierile din natură, locurile de trăire a
poveștilor de iubire pură, capătă nuanțe și însușiri
nebănuite: „*Pe câmpuri colorate curg valuri de
mătasă / cu aurul din grâne și roșu-aprins din maci / și
margarete albe, ca voalul de mireasă / tremură-n vânt
ușor, ca mirele stângaci.*” **(Văluri de mătasă).**

Poeziile din acest nou volum își diversifică tema și
trec la o etapă nouă, cu multe pasaje meditative și
filozofice, ceea ce arată că nu întotdeauna „drumul
iubirii” este neted, lipsit de spini: „*În mine cresc păduri
de nerostire, / cu frunze vii dintr-o iubire mută, / și trec
prin ele-n liniște, tăcută, / făcând din inimă o mănăstire.
/... / Iubirea mea nu e deloc ușoară – / e drum prin spini,*

prin umbre care dor, / dar rămân mereu cu aripile-n zbor, / ca o tăcere care te-nfășoară.” (Prin lianele inimii), sau „Când rătăcesc în noapte, pe cărări de dor, / în pași de ceață gândul mi se frânge, / umbre strigă-n mine și eu mă înfășor / în tăcerea ce în inimă-mi ninge.” (Pe cărări de dor). Și un altfel de aspect al temei meditației se continuă cu întrebările la care viața, ajunsă la o răscruce, nu ne dă nici un răspuns: „Când noaptea-n gânduri, tainic se strecoară / și simți că viața-i doar un pas grăbit, / nu căuta un rost în zare-albastră, / că-n tine este rostul potrivit. // Nu sensul vieții e întrebarea grea, / ci gândul ce se-nalță din tăcere – / ești tu acelea ce pășești în ea / cu dor de sens, cu teamă și durere?” (Sensul vieții).

În demersul ei de a pătrunde cât mai adânc între limitele cunoașterii umane și frumusețile acesteia, poeta nu se ferește să atace tema concepției filozofice despre cunoaștere și mister, folosindu-se de laitmotivul filozofiei lui Blaga: „<<Eu nu strivesc corola de minuni a lumii>> / nici visul ce se naște în liniștea din noi / când clipa se destramă-n umbrele postumii / și timpul curge lin, ca roua peste flori. // <<Eu nu strivesc corola de minuni a lumii>> / o port cu mine-n vis ca pe-un refren tăcut, / e alinare printre zgomote și fumuri, / ce mă face să fiu, chiar dacă n-am știut.” (Umbrele postumii).

În aceeași notă de sensibilitate extremă, poeta atinge și miturile finale ale existenței, cel al nemuririi sau cel al veșniciei, când moartea devine „adăpost de

infinite”: „Iar dacă-n cer mai arde-o amintire, / o las să-mi fie cruce-n tăcere, / fiindcă am avut-o mângâiere, / fantoma ta, cântând în nemurire.” (Aripi de neliniști). Sau: „Pe-un pat de umbre și visări adânci, / ea – floare vie-n zori de primăvară, / cu trup de lună, părul plin de crini, / îmbrățișează clipa pură, rară. // El – rece, negru, gol de trup, dar blând, / cu inima aprinsă de roșu-jar, / o mângâie din ochi, parcă vrând / să-i ceară iertarea fără de hotar. /.../ Nu-i teamă, nu-i regret, nu-i nici sfârșit, / doar liniștea în brațe împletită, / când moartea-i adăpost de infinit, / când de iubire este îmblânzită.” (Îmbrățișarea veșniciei).

O concluzie cât se poate de firească și potrivită asupra prezentului volum de versuri se desprinde din „Epilogul” scris la final de autoare:

„Nu toate drumurile iubirii sunt drepte. Unele se încolăcesc, ca lianele, altele ard ca un foc mocnit. Da toate ne conduc, într-un fel, spre noi înșine. Nu am scris aceste versuri pentru a fi înțeleasă, ci pentru că mă regăsesc în ceea ce arde. În fiecare cuvânt - o tresărire, în fiecare metaforă - o atingere nerostită. Am iubit cu toate umbrele mele. Am rătăcit prin labirinturi moi de carne și tăcere, căutând nu începutul ci contopirea. Dacă ai ajuns până aici, la capătul acestor liane de foc și vis, înseamnă că ți-ai lăsat inima să tresară, iar pentru asta îți mulțumesc! Iubirea - oricât de dureroasă, încurcată sau fulgerătoare, merită trăită până la ultimul vers.” (Epilog).

Nu pot să nu recunosc cu câtă emoție și cu ce trăiri am ajuns „*la capătul acestor liane de foc și vis...*”. De altfel faptul că poezia Anei Aurelia Pîntea a ajuns demult (dacă putem să denumim „demult” cei aproape trei ani de la debut) în viața și în sufletele noastre, este marcat de multitudinea de aprecieri, elogii și comentarii de după fiecare apariție...

... Și, drumul poeziei Anei Aurelia Pîntea nu se va opri aici. Poeziile sale nenumărate, multe scrise și mult mai multe nescrise încă, sunt un dar din sufletul autoarei către sufletele noastre, cum precizează într-un motto scris la începutul uneia dintre cele mai recente poezii: „*poți dăruia totul, chiar și atunci când nu ți se cere nimic.*”

Macedon Tofeni

Redactor șef – Revista „GLASUL ARMADIEI”

Prin lianele inimii

*Motto: „Pe cărările inimii
cresc cele mai sălbatice flori.”*

În mine cresc păduri de nerostire,
cu frunze vii dintr-o iubire mută,
și trec prin ele-n liniște, tăcută,
făcând din inimă o mănăstire.

Pe trunchiuri se încolăcesc speranțe –
niște liane dulci de doruri ninse,
ce înfloresc în nopți adânc ascunse,
când visele îmbracă noi nuanțe.

Iubirea mea nu e deloc ușoară –
e drum prin spini, prin umbre care dor,
dar rămân mereu cu aripile-n zbor,
ca o tăcere care te-nfășoară.

Și tot îmi pun în suflet o-ntrebare:
„ești tu, oare-acela care m-a atins?”
Și dacă da, prin lianele din vis,
vei regăsi ce lumea nu-i în stare.

Dacă-n mine tresari și pentru-o clipă,
rămâi ecou în floarea ce-nflorește –
căci chiar și-n dor iubirea nu sfârșește,
ci se preface-n gând și rugă sfântă.

Regina timpului neșters

*Motto; „Într-o lume ce se destramă în clipe,
ea rămâne regina neștergerii.”*

În falduri moi brodate cu lumină,
te-nalți din zori cu pas domol, regesc,
iar cerul plin de stele, se închină –
tu ești regina timpului neșters.

Pe umeri porți tăceri de veacuri line,
pe buze - dorul lumii într-un vers,
iar tot ce-i muritor tresare-n tine –
ești regina timpului neșters.

Cu glas de harfă și cu pași de rouă,
tu farmeci clipa și-o oprești din mers,
se-nnoadă inimile-n taină nouă –
tu ești regina timpului neșters.

Safirele-n cunună-ncoronează
albastrul viu cules din univers,
iar pasul tău o lume luminează –
tu ești regina timpului neșters.

Rămâi o taină scrisă în oglindă
cu lacrimi dulci de vise în revers,
o lume-ntreagă-n urma ta colindă -
tu ești regina timpului neșters.

La miezul nopții

Iubitule, la miezul nopții,
doar într-un vis mă poți găsi,
unde te-aștept, de vor vrea sorții
să ne-ntâlnim printre oglinzii.

Să treci prin freamătul de ramuri,
prin umbre moi de amintiri,
să-ți simt tăcerea între geamuri
ca adiere-n nemuriri.

E cald și luna varsă-n mine
un dor ce arde și nu știi,
sub ceruri moi, fierbinți, senine,
cu șoapte să mă-mbraci când vii.

Cu pași de rouă, fără teamă
pășește-n visul meu târziu –
în lumea noastră fără vamă,
unde nici cerul nu-i pustiu.

Când zorii vin să ne despartă,
nu plânge clipa ce s-a dus;
în vis iubirea e o harpă
ce cântă iar după apus.

Îmbrățișarea veșniciei

Pe-un pat de umbre și visări adânci,
ea – floare vie-n zori de primăvară,
cu trup de lună, părul plin de crini,
îmbrățișează clipa pură, rară.

El – rece, negru, gol de trup, dar blând,
cu inima aprinsă de roșu - jar,
o mângâie din ochi, parcă vrând
să-i ceară iertarea fără de hotar.

Ca două lumi ce s-au născut din lut,
Se-ating în liniște și-n armonie,
el - somnul cel din urmă, dar trecut,
ea - viața pură, în smerenie.

Nu-i teamă, nu-i regret, nu-i nici sfârșit,
doar liniștea în brațe împletită,
când moartea-i adăpost de infinit,
când de iubire este îmblânzită.

În amintirea ta, Emine

Se-ntunecă cetatea lumii-n taină
și fluieră centaurul, rănit,
pe umeri poartă moarte-ascunsă-n haină,
iar râul trece-n timp neconținut.

Cu brațul greu, Hercule se ridică,
dar nu mai biruiește-nlănțuit
de mantia de foc ce-l strânge-n clipă
și dragostea e spadă - nu-i cuvânt.

Tu n-ai să arzi nicicând de viu ca Nessus,
nici ca Hercule-otrăvit de haină,
tu vei trăi cât va trăi Uranus,
prin versul blând, scris de-a ta pană.

Femeia în roșu

În roșu-aprins ca jarul unei toamne,
ea trece lin cu fruntea de regină,
iubirea arsă-n propria lumină
nu cere nimănui s-o țină-n palme.

Pleacă tăcută - fără vreo cădere,
cu demnitate și-nțelepciune,
cu ochii blânzi, cu pași de mângâiere,
calcă-n lume croindu-și un nou nume.

A fost cândva - viața ei deplină,
a dăruit cu grație și tăcere,
dar timpul i-a croit drum pe colină,

să urce tot mai sus fără suspine
și inima-n flăcări - să i se-nchine
doar cerul cu stele și noi destine.

La fântâna cu iubire

La fântâna cu iubire
mor de sete și de dor,
dacă iubitul nu vine,
n-am cui cere ajutor.

La fântâna cu speranțe
arunc un bănuț sau doi,
din petale-adun nuanțe
să îmi scriu ursite noi.

La fântâna cu dorințe
adun stele aurii,
lunii-i fac făgăduințe
de-mi aduce noi iubiri,

să aleg care-i mai dulce,
s-o păstrez la piept mereu,
să n-o las să se usuce,
o adăp din visul meu.

Valsul culorilor

Azi, roua s-a trezit voioasă
în zorii de nuanțe roz
și viața pare mai frumoasă
când, cântă-un greier virtuoz.

Cu fluturi albi și roz și-albaștri
în valsul lor maiestuos,
iubirea-i dans purtat de aștri,
iar inima - un cer sfios.

Pe ramuri cântă rândunele,
iar soarele cuceritor
mângâie fruntea lumii mele
cu blânde gesturi de pictor.

Sub tei dansează-ntr-o aripă
libelule-n sărbătoare,
iar timpul stă cuprins de clipă
în lumina-i visătoare.

Spice se leagănă-n visare,
ca aurul, dar viu și blând,
iar vântul cântă pe cărare,